

Omſtændigheder, da man fra flere Sider og navnlig fra deres Side, ſom kjendende diſe Lovs forhold, og gjældende, at der er ſtor Trang til denne Lov, ikke villet være med til at fravaarbejdes Vedtagelſe m.

Krieger: Jeg troer, at det ærede Medlem, ſom ſatte ſig til dette Dieblif, ikke ganſke med Jøte påaberaabte ſig Beſtemmelſen af 1837, ſth. vi ſtaaer jo her ved Forſkjellen af Lov og Anordning. Alt Beſtemmelſerne ſaates efftedes, er en Selvfølge, og den Omſtændighed, at de fandtes i den ældre Anordning af 1837, forekommer det mig ikke, at man kan påaberaabe ſig i nærværende Tilfælde. Jeg anſeer denne ældre Beſtemmelſe for at være en Anordning, der kunde være forandret ad Anordningsvejen, og man kan alſaa ikke påaberaabe ſig den med Henſyn til den nærværende Ordning, ad Lovgivningsvejen. Den anden Bemærkning, ſom jeg briſter at gjøre ligeved for det ærede Medlem for Kjøbenhavn, der nylig talte (Ploug), er, at jeg påainger Maade troer, at han har Ret til at ſige, at det ved den nævnte tidlige Leiftighed kun var Tale om de Perſoner, der ſkulle examinere, men ikke om de Fordringer, der ſkulle ſtilles. Jeg troer endogſaa, at man kan ſige, at Forholdet var det ſomdendte. Det Større og Væſentlige er den Maade, hvorpaa man organiferer den hele Indretning, det Spørgſmaal, i hvis Gaand en ſaadan Prøve lægges, er troer jeg, et vigtigere Principſpørgſmaal end den detaillerede Gjenneførelſe af hvilke Fordringer der i det enkelte Tilfælde ſkal ſtilles. Det er, troer jeg, ikke ganſke uvigtigt at faſtholde det rigtige Synspunkt, under hvilket diſe Spørgſmaal maa ſees, og iøvrigt maa jeg bemærke, at vi her have det Samme, ſom ſaa ofte har viſt ſig for os, at enhver Miniſter gaaer ſin egen praktiſke Vej. Der lægges ikke Mærke til Sammenhængen mellem de forſkjellige Spørgſmaal, og Regjeringen betragter dem ikke under et ſælles Synspunkt, men hver Miniſter gaaer ſin Vej, ſaaledes ſom han troer letteſt at ſlippe igjennem i Dieblifket, og det er ikke meget heldigt.

Ploug: I denne ſidſte Bemærkning af

den ærede Landſtingsmand kan jeg være fuldkommen enig, men jeg kan på ingen Maade erkjende, at der tidligere har været Tale om at forandre Examinationsforordningerne, og jeg ſeer ikke, at der kan føres nogetſomhelſt andet Beviis derfor end det, at de Medlemmer, ſom modſatte ſig Hin Foranſtaltning, antog, at man kun vilde gjøre Forandring med Henſyn til de Perſoner, ſom afholdt Examen, for derigjennem at ſtaa af på Fordringerne; det er ikke fra nogen Side blevet indrømmet, at noget ſaadant har tilſigtet. Det er efter min Mening en urimelig Forudsætning, at gaae ud fra, at fordi det ikke bliver de forelæsende Profeſſorer, der ſkulle examinere, ſkulde der komme Mænd til at examinere, ſom ikke vilde ſtille de ſamme eller ligesaa ſtore Fordringer. — Hvad det ærede kongevalgte Medlem (Andræ) bemærkede, kan jeg gjerne give ham Ret i. Det andet Spørgſmaal er ganſke diſt langt vigtigere end dette, det er jo midlertid foreløbig kun Tale om en eneſte Examen, og det vilde dog forhaue mig noget, hvis det ærede Medlem betragtede den theologiſke Dannelſe ſom Grundlaget for hele vor Dannelſe.

Liebe: Jeg vil blot tillade mig den lille Bemærkning, at det jo er ganſke viſt, at man ikke fordi Noget findes i en ældre Lov, kan være fuldkommen på det Rene med, at det maa anſees for at være i ſig ſelv et egentligt Lovmateriale, ſom kun ved ny Lov kan forandres. Der findes i ſaa Henſeende en Sammenblanding i de ældre Beſtemmelſer, men Forordningen af 11te April 1837 ſynes mig dog efter ſin hele Form og Indhold at fremtræde ſom en egentlig Lov, den kaldes Forordning eller Placat, i alt Fald ikke Anordning, hvilket der nok kan lægges nogen Bægt paa, og den gaaer videre end det foreliggende Lovforſlag, idet den angiver de detaillerede Fordringer, ikke blot ved den egentlige Styrmadsexamen, men ogſaa ved den anden Deel af Examen. Det har man afholdt ſig fra her, og det finder jeg ret heldigt.

Krieger: Det er ganſke umuligt — hvad diſtnok min ærede Ven med mig er entg — fra Navnene Anordning, Forordning eller